

henviste til, var præcis det samme, som ministeren selv henviste til lidt senere i sit eget indlæg, nemlig til en efterlysning af sammenhæng mellem uddannelserne og den samlede uddannelsesindsats.

Arbejdsministeren var selv inde på, at der er behov for en forenkling og ensretning af finansieringsmulighederne bag de forskellige uddannelsesstyper m.v. Der er behov for en reform, og det er vel også baggrunden for, at regeringen har lovet, at vi kommer i reformforhandlinger.

Med hensyn til spørgsmålet om behovet vil jeg gerne sige, at behovet eksisterer. Der er ingen tvivl om, at der er behov for efteruddannelse her i landet, og det vil der også være fremover. Jeg tror oven i købet, at der er behov for en stigende indsats. Men det, jeg savner, er en konkret analyse, der kan fortælle os noget om på hvilket niveau. Det mangler vi stadig væk også efter denne debat. Nu håber jeg, at arbejdsministeren vil levere den analyse, som hun jo indirekte gav tilsagn om her for et øjeblik siden.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er blot kort til arbejdsministeren. Jeg vil starte med at sige, at jeg anerkender, at vi er politisk forskellige; vi repræsenterer to vidt forskellige partier. Men jeg er nødt til at sige, at jeg vil trække nogle af mine ord tilbage, for i arbejdsministerens tilfælde vil jeg gerne støtte et kursus i god takt og tone. Det kan være, det vil hjælpe på arbejdsmoralen også her i Folketinget.

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg godt til hr. Duetoft sige, at det dér med, om man skal rejse en forespørgselsdebat, jo er meget relevant somme tider at spørge sig selv om, og jeg kan godt forstå, at hr. Duetoft en gang imellem kan blive lidt irriteret over det, for jeg ser jo, at det tit er hr. Duetoft, der må tage tønnen hernede for sit parti.

Dér, hvor man kan sige, at problemet klart ligger ved disse forespørgselsdebatter, er for det første, når man lige så godt kunne have fremsat et beslutningsforslag. Vi ser undertiden – jeg tror ikke, ret mange partier kan sige sig fri for det – at man kommer med en forespørgsel i stedet for med et beslutningsforslag.

For det andet er der også tilfælde, hvor man lige så godt kunne bruge et samråd. Det var givetvis det, hr. Duetoft ønskede at pege på. Jeg kan nævne, at Venstre for et par måneder siden havde et samråd om samme spørgsmål i

Arbejdsmarkedsudvalget, og jeg må indrømme, at jeg ikke fik svar på de spørgsmål, som jeg ved den lejlighed synes var relevante. Det tror jeg i øvrigt heller ikke at Venstre syntes de fik. Det tror jeg så måske at de har fået efterfølgende.

Det tredje problem ved forespørgsler er, når man i virkeligheden prøver at lovgive via en dagsorden.

Derfor mener jeg, at det er relevant at stille spørgsmålet en gang imellem. Jeg kan se, at det her er forespørgsel nr. 43. Vi runder formentlig de 50 inden sommer. Jeg tror ikke, at det er en rekord, som Folketinget behøver at være så stolt af.

Så vil jeg godt sige med hensyn til selve debatten – som jeg, til trods for at hr. Duetoft mener, at man godt kunne have haft diskussionen et andet sted, egentlig synes vi har fået noget ud af – at for det første synes jeg, at man selv bliver klogere, når man skal forberede sig til den slags debatter, og jeg mener også, at debatten, selv om der har været et par svinkeærinder undervejs, har bevirket, at vi samlet er blevet klogere.

I selve forespørgselsens tekst var tallet 60.000 nævnt. Jeg har i mit tidligere indlæg overhovedet ikke nævnt et kvantitativt tal, og formuleringen i dagsordenen holder sig også til noget indholdsmæssigt, og det mener jeg helt klart er det vigtigste at diskutere. Jeg er helt enig med fru Pia Christmas-Møller i – hvilket også fremgik tidligere – at vi har brug for at kende tallet. Om det så er 60.000 eller det er 70.000 eller det er 48.000, ved jeg ikke. Det mest interessante er måske heller ikke at finde det tal; det mest interessante er at finde frem til, hvilke typer uddannelsespladser – og det var den anden pind i vores dagsordensforslag – der er brug for.

Med hensyn til diskussionen om det behovsstyrede eller det efterspørgselsstyrede, som også undervisningsministeren var inde på, synes jeg, at det en gang imellem virker en lille smule uklart, hvad det er, man taler om, for når man siger »behovsstyret«, må man igen spørge: Hvem er det, der bestemmer behovet? Er det den enkelte eller virksomhederne, eller hvem er det, der bestemmer behovet? Og i den forbindelse: Hvad er det, man kommer med, når man kommer med sit behov? Har man kun sig selv og sit ønske, eller har man nogle kroner og øre med i ryggen? Det er det, der er afgørende i den forbindelse.

Derfor tror jeg også, at selv om vi på en række områder givetvis vil være enige om mange ting